Miskovics Anna

Bumeráng

Higgadtan lépett az asztalhoz, s kabátját a szék támlájára akasztotta. Két kósza puszi az arcon, mielőtt helyet foglalt, hosszú évek óta az első. Amikor visszatért az életébe, sokkal inkább hasonlított egy idegen létformára, mint a múltja egy darabkájára. Óvatosan vizsgálgatta, és azon morfondírozott, hogy vajon egy nyelvet beszélnek-e? Élete fő művének tartotta a kísérletet, hogy megértse az embereket. Ugyan miért akarnák, hogy idegenek látogassanak a Földre, más bolygók szülöttei, mikor még egymást sem vagyunk képesek megismerni, és olykor a kommunikáció is esetleges. Furcsa zizegés csapta meg a fülét, miközben ő a száját jártatta, mintha csak egy rádiót hangolna, hogy tiszta adást fogjon, és a távoli állomások közti sistergést hallgatná. A teája felett pillantott fel rá, a férfi türelmesen várt a válaszra. Talán most az ő feladata volt megértést tanúsítani. Izgatott lett, mert azon ritka pillanatok egyike volt ez, mikor nem tudta mit mondjon. Általában nem kellett sokat gondolkodnia, és mindig zsigerből jöttek a válaszok, nem volt szükség erőlködésre. De ez most eltért az átlagostól. Furcsának tetszett hétköznapi témákról cseverészni vele, ott ülni, valami italt szürcsölgetve, és úgy tenni, mintha két messzire sodródott jóbarát ülne egymással szemben. Kettejük ügye távolról sem hasonlított egy lemerült akkumulátorra, amit csak be kell bikázni, hogy új erőre kapjon. Túl sokáig elhanyagolták, hogy valaha is működésre bírhassák. Erőtlennek érezte magát, és esetlennek. Pedig mikor elindult, határozott volt, és biztos magában. A probléma ott kezdődött, hogy még magát sem teljesen értette meg, amiért igent mondott, inkább csak sejtései voltak, hogy talán többet akar megtudni magáról, azáltál, hogy megbizonyosodik róla, nincs félnivalója. A régi szenvedélynek nyoma sem volt, ami persze nem csoda, és nem is gond. Nem nosztalgiázni mentek, habár nem sok fogalma akadt arról, hogy miért is találkoztak. Azon kapta magát, hogy azért gondolkodik annyit, hogy megválogassa a szavait, nehogy megbántsa őt. Azt, aki nem finomkodott, mikor faképnél hagyta, aki nem aggodalmaskodott a tettei következményei miatt, hogy vajon mekkora fájdalmat okoz majd. Mégis kerülgette a témát, azon igyekezett, hogy megfeleljen, és azon a nyomvonalon induljon el, amit ő adott meg a beszélgetésükhöz. Pedig neki csak egyetlen, rövid kérdése volt: Miért? Vagy inkább: Miért? Miért? Miért? Csak hogy nyomatékosítsa. Miért tért vissza? Miért most? És, ha nem miért, akkor minek? Mire gondolt? Nyomorultul kutatott, hogy meglelje azt az átkozott szálat, amin

elindulhatna, de ugyan hogyan is sűríthetné be az elmúlt tíz év történéseit egyetlen teadélutánba? Mindennek tetejében, olyan volt számára, akár egy ismeretlen, hiszen csak az évekkel azelőtti férfire emlékezett, fogalma sem volt, hogy ki az, aki most ott ül vele szemben. Ez a hapsi akárki lehetett. A külön töltött évek alatt arra jutott, hogy talán mindig is csak egy idegen volt. És most könnyedén, vagy könnyedséget színlelve érdeklődik, mintha egy múmiát igyekezne életre kelteni. Egyébként azt mondják, nem kell mindent érteni, de úgy gondolta, azért nem árt megpróbálni. Ha nem érzi, és nem érti őt, akkor mi maradt neki? Milyen reakciót tudna kipréselni magából? Láthatóan nem zavarta őt, hogy megváratja a válasszal. Rábámult. Úgy, mint annak idején. Ez tehát nem változott. Kitartó pillantása igyekezett áttörni a falat. Még, hogy az időutazás nem létezik... Az álmok és az emlékek teszik lehetővé. Egyetlen másodperc műve volt, hogy visszarepüljön oda, amikor ez a tekintet kötötte le minden figyelmét. Ugyanakkor egy bizonyos, hogy nem lehetünk egyszerre két helyen. Ami akkor oly édes, oly buja volt, ma ízetlen fűrészpor. Amint visszatért a múltidézésből, már csak egy egyszerű szempárt látott maga előtt. Erőnek erejével igyekezett kitörölni emlékezetéből elválásuk pillanatát, és a búskomor szemeket, mert arra a hazugságra emlékeztették őt, amit a tulajdonosuk saját magának mesélt be. Hogy is lehetett volna őszinte vele, ha még magával sem volt képes? Kutya szemek, vagy csábító szemek, egyre ment. Nem környékezte bosszúszomj, nem szándékozott ártani neki, de a fenébe is, kész volt ridegnek és érdektelennek mutatkozni, azonban nem tudta, csak önmagát adni. Nem büntette és nem is bátorította szemrehányásokkal és bókokkal. Nem incselkedett vele. Furcsa volt, hogy azzal, aki félredobta őt, ismét keresztezték egymás röppályáját. Megnyugodott, amiért a férfi nem ébresztett benne újkeletű érzéseket, sem gyűlöletet, és inkább csak egykori hevenyészett szerelmükre való tekintettel akart barátságos maradni. Állta a tekintetét, amitől régen megremegtek a térdei. Talán az idő az igazi kedvesünk, gondolta, amely a születésünktől halálunkig hűségesen elkísér, nem ítélkezik, csak megfigyel, ápolja sebeinket, vagy éppen velünk ünnepel, tanúja sikereinknek és bukásainknak, s a végsőkig kitart. Most is az időre bízta magát, aki megvilágította, hogy sokféleképpen lehet tekinteni a veszteségre. És arra is rámutatott, hogy a viszonzatlan szerelemnek bizony rövidebb a szavatossági ideje. Sárga címkével sem kell a kutyának se.

– Oh, velem minden a legnagyobb rendben. – felelte.